

Assessor i Hof- og Stads-Retten, eller beklædt et andet Dommer-Embede og der tilveiebragt sig practisk Kundskab og Færdighed i at applicere Lovene paa forekommende Tilfælde, samt derhos fyldt sine 25 Aar. Naar den Ansøgende har disse Requisite, og det derhos af Justitiarii derover indhentede Erklæring erfares, at der er Mangel paa Assessores i Høieste-Ret, maa hans Ansøgning Kongen forestilles derhen, at det maa ham tillades at aflægge Prøve i Høieste-Ret; hvormed da forholdes saaledes, at naar Sagen er udageret og Parterne ere udviste, førend de Tilforordnede begynde at votere, voterer han ordentlig i Sagen, saaledes som om de først Voterende i 12 § sagt er, og paa den Maade, at han nedlægger Speciem facti eller en kort Recit at Sagens Historie, deraf uddrager den rette Qvæstion, som under Sagen har været ventileret eller burde være ventileret, allegerer de derpaa applicable Steder i Lov og Frr., og endelige deraf udleder den, efter hans Tanker, rette Conclusion i Sagen; hvilket hans Votum, skjønt det ikke kommer i Computation ved Dommens Forfatning, en af Secretairene skal indføre i en dertil indrettet aparte Protocol. Og saaledes vedbliver han at votere i 4 a 5 Sager eller flere, om de ere korte. Naar da Høieste-Ret saaledes erfarer og skønner, at han ej alene besidder den til saa vigtigt og høit magtpaaliggende et Embede fornødne Kundskab, Indsigt og Erfarenhed, men at han og er begavet med en tydelig Udtale og Færdighed i at ytre sin Mening og Tanker, og saadant af Justitiarius indberettes, maa det Kongen forestilles til nærmere Resolution. Uden saadan foregaaende Prøve, maa ingen vente at faae Votum og blive Tilforordnet i Høieste-Ret, med mindre han tilforn i andre sær vigtige Forretninger og Embeder har viist saadan grundig Kundskab, Indsigt og Erfarenhed, med videre, saa en Prøve maatte anses for unødvendig og lidet passende, da ikke kan være den allermindste Tvivl om hans Capacitet, Duelighed og Beqvemhed dertil.]

24. [Procuratorerne maae ej, imod Lovens 1-9-10, i nogen dem bevidste vrang og uretfærdige Sager lade sig bruge, men de skal i deres Embede rette sig efter samme Art. Indhold, og fremfor alle Ting befytte sig paa oprigtig at gaae i Rette, og ikke forsætlig dølgge noget, som hører til Sagens sande Oplysning, eller foregive noget, som sig ikke virkelig saa forholder, men de skal altid see derhen, at Sandhed ikke undertrykkes, men, som vedbør, stilles for Lyset; Befindes no-

gen Procurator med Forsæt at fortie noget, som egentlig hører til Sagens sande Oplysning, eller at fremføre noget, som han veed, at være usandfærdigt, eller i andre Maader uoprigtig at gaae i Rette, da straffes han derfor, efter Omstændighederne og Forseelsens Beskaffenhed, med anseelig Penge-Mulkt, Suspension paa nogen Tid eller Afsættelse fra hans Embede. Saa maa og ingen Procurator tilstedes at gaae i Rette for Høieste-Ret, førend han først ved sit Embeds Tiltrædelse offentlig for Retten har aflagt sin Eed, efter den dertil indrettede Formular.]

25. [Skulde og Høieste-Ret efter Sagens befundne Beskaffenhed for got befinde at paalægge nogen Procurator, som der comparerer, at gjøre sin Eed, at han troer og uden Skrømt holder fuldkommelige for, at hans Principals Sag er retfærdig og grundet paa Loven, saavidt han den agter at forsvare ved Rettergangen, da maa han det ej vægre, men bør den strax for Retten at aflægge. Antager nogen Procurator en Sag, dermed byder sig i Rette, og siden vægrer sig ved at gjøre Eeden, saaledes som forbemeldt, naar det af Høieste-Ret paaæskes, maa han samme Sag ej udføre, men skal bøde til vor Frelseres Kirke paa Christianshavn 50 Rdrl, og derforuden svare sin Principal til Sagens Omkostning, foruden den i 24 § ansatte Straf, om det befindes, at han forud, førend han antog Sagen, vidste, at den var vrang og uretfærdig.]

26. [Ingen Procurator maa om nogen Sag, som han paatager at udføre, enten ganske eller endeel deraf, før eller siden transigere, eller den sig paa nogen Maade eller Vilkaar tilforhandle under vedbørlig Straf efter Omstændighederne.]

27. [Ingen Procurator maa understaae sig at fremføre nogen Sag for Høieste-Ret, som har været der tilforn og er bleven endelig paakiendt; handler han derimod, haver han forbrudt sit Embede; dog skal det ej være formeent, at i Høieste-Ret efter lovlig foregaaende Stevnamaal jo maa tales og kiendes paa Poster eller Sager, som ej der absolut er bleven kiendt udi, naar de ere af den Beskaffenhed, at Høieste-Ret derpaa bør at dømme. Saa skal og Høieste-Ret til nye Paakiendelse antage de Sager, hvor nogen noget ved forhen i Høieste-Ret ergangne Domme er befunden at fuldbyrde, naar de derfor lovligen indstevnte vorde, og der klages enten over den ene Parts Vrangvillighed eller Rettens Fornægtelse, paa det den, som saaledes Retten engang har elude-